

Εἶπε κ' ἐβρυχουμάνησε | σὰ δὲ λογάρι 'ς τὰ βοννὰ Μάν.

βρυχωμομανῶ ἀμάρτ. βρυχωμομανάω Πελοπν (Γέρμ. Μάν.)

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. οὐσ. βρυχωμός.

Βρυχωμανιάζω, ὁ ἰδ.: Τὸ βόιδι βρυχωμομανάει.

βρυῶνας ὁ, ἀμάρτ. βρυγῶνας Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βρύο καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - ὶνας.

Τόπος πλήρης βρύων.

βρυώνω Κάμπ. βρυγώνω Κρήτ. φρυώνω Κρήτ. βρυγώνω Κρήτ. ἀβρυώνω Κρήτ. (Ὁμαλ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βρύο. Πβ. καὶ ἀρχ. βρυοῦμαι.

1) Καλύπτομαι μὲ βρύα Κάμπ. Κρήτ. (Ὁμαλ.): Παροιμ. "Ὅσο κάεται ἡ πέτρα, τόσο βρυώνει (ἐπὶ ἐκείνων οἱ ὅποιοι ἀσχολούμενοι συνεχῶς μὲ τὴν ἰδίαν ἐργασίαν προοδεύουν) Κάμπ. Σὰ δὲν κάμη ἡ πέτρα πολὺν καιρὸ 'ς τὸ νερό, δὲν ἀβρυώνει (ἂν δὲν παραμείνη τις μονίμως εἰς μίαν ἐργασίαν, δὲν προοδεύει) Ὁμαλ. Συνών. βρυάζω (Π).

Μετοχ. βρυωμένος, ὁ κεκαλυμμένος ὑπὸ βρύων καὶ μεταφ. ὁ πεπαλαιωμένος Κρήτ. 2) Ριζώνω, στερεοποι- οῦμαι Κρήτ.: Ἐφρυώσανε οἱ φυλλάδες μας (φυλλάδα = εἶδος κράμβης). 3) Παχύνομαι Κρήτ. (Ὁμαλ.): Ἀβρυώ- σανε τὰ ὀξά. Ἀβρυωμένα εἶναι ἀπὸ τὸ ξύγι.

βρυωτός ἐπίθ. ἀμάρτ. φρυωτός Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. βρυώνω.

Ὁ καλυφθεὶς ὑπὸ βρύων, πεπαλαιωμένος. Συνών. βρυωμένος (ἰδ. βρυώνω).

βρῶμα τό, Κάμπ.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. βρῶμα.

1) Τροφή: Παροιμ. φρ. Ἐπιμα πουλτοὰ κοράκον βρῶμα (τὰ ὄψιμα ὀρνίθια δὲν προφθάνουν νὰ μεγαλώσουν καὶ εὐκόλως γίνονται βορὰ τῶν κοράκων). 2) Τὸ εἰς μύλον εὐθὺς μετὰ τὴν χαραγὴν τῶν μυλοπετρῶν ἐγγεόμενον πο- σὸν κριθῆς πρὸς ἄλλεσιν (πβ. βρωματίζω). 3) Κατὰ συνεκδ. ἢ μεταξὺ τῶν δύο μυλοπετρῶν ἀπόστασις, ἢ κοι- λότης ὅπου τριβόμενος ὁ καρπὸς γίνεται ἄλευρον.

βρῶμα ἡ, κοιν. καὶ Ἀπουλ. (Καλημ.) Πόντ. (Κε- ρασ. Τραπ.) Τσακων.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. βρῶμα (τό). Περί τοῦ ἐτύμου τῆς λέξεως ἐκ τοῦ ἀρχ. βρῶμα ἐν τῇ σημασίᾳ τῆς δυσώδους φαγεδαίνης ἰδ. ΜΣτεφανίδ. Ὁρολογ. Δημῶδ. 2,23. Κατὰ ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾷ 27 (1915) Λεξικογρ. Ἀρχ. 5, ὑπο- στηρίζοντα τὴν γραφὴν βρόμα, ἐκ τοῦ βρομῶ, δι' ὃ ἰδ. βρωμῶ. Διὰ τὴν λέξιν καὶ τὰ παράγωγα καὶ τὰ σύν- θετά τῆς ἰδ. καὶ JKalitzunakis Mittel - neugr. Erklär. 13 κέξ. Ἡ κατὰ θηλυκὸν γένος ἐκφορὰ τοῦ ὀνόματος κατ' ἐπίδρασιν τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐκφράσεως «σκωλή- κων βρῶμα καὶ δυσωδία», ἐν ᾗ τὸ βρῶμα=βρώσις ἐνο- μίσθη ὡς συνώνυμον τοῦ δυσωδία.

Α) Κυριολ. 1) Ἀποφορά, δυσσομία κοιν. καὶ Ἀπουλ. (Καλημ.) Πόντ. (Κερασ. Τραπ.) Τσακων.: Φρ. Βρῶμα καὶ δυσωδία (ἐπὶ ἀφορήτου δυσσομίας καὶ μεταφ. ἐπὶ μεγά- λης ἠθικῆς ἐξαχρειώσεως) κοιν. Σὰν πεθάνω καὶ δὲν ἔχω, ἢ βρῶμα μου θὰ μὲ σηκώσῃ (ἐπὶ πτωχοῦ ἀδιαφοροῦντος διὰ τὰ ἔξοδα τῆς κηδείας). Ἀς εἶναι καλὰ ἢ βρῶμα μου (συνών. τῇ προηγουμένῃ) σύνθηθ. Συνών. βρωμάδα, βρωμερία, *βρώμημα, βρωμιά Α 1. 2) Ἀκαθαροσία ἀποπνέουσα δυσσομίαν καὶ γενικώτερον πᾶσα ἀκαθαροσία

σύνθηθ.: Ἡ βρῶμα τῶν ἀφτιῶν - τῆς μύτης - τῶν ποδῶν κττ. σύνθηθ. || Φρ. Κάτω τῇ βρῶμα μ' (ἀποπατῶ) Μύκ.

|| Παροιμ. φρ. Τοῖς βρῶμας ὅσο τοῖς ἀνακατώνεις βρω- μοῦν (ὅτι ἡ ἀνακίνησις καὶ ἔρευνα ρυπαρῶν καὶ φαύλων ὑποθέσεων ἔχει ἀποτέλεσμα μᾶλλον δυσάρεστον παρὰ εὐ- χάριστον) πολλαχ. β) Ρύπος, κηλὶς σύνθηθ.: Ἐχει βρῶ- μας τὸ ροῦχο. || Φρ. Εἶναι ὅλο βρῶμα ἢ βρῶμας (εἶναι ρυπα- ρότατος). 3) Μαῦρον ἐξάνθημα βρέφους Θράκ. (Μάλγαρ.)

Β) Μεταφ. 1) Αἰσχροτής, ἀτιμία σύνθηθ.: Ἐρῶ τοῖς βρῶμας τοῦ δεινα. 2) Μετων. ἄνθρωπος αἰσχρός, κα- κοήθης, συνήθως ἐπὶ γυναικὸς κοιν.: Τὶ βρῶμα ποῦ εἶναι αὐτὸς-αὐτὴ-αὐτό! Δὲ ντρέπεσαι, βρῶμα! Νὰ χαθῇς, βρῶμα! Ἐμήνυσεν ἔς τὴν γυναῖκα του ἀπὸ βρῶμα ὡς βρῶμα (ἐγγρα- ψεν ἐπιστολὴν εἰς τὴν γυναῖκα του καὶ τὴν ἀπεκάλει βρῶμα) Μύκ. Συνών. βρώμας.

Πβ. βρῶμος.

βρωμάδα ἡ, Θράκ. (Σαρεκκλ.) κ. ἄ.—ΓΧατζιδ. ἐν

Ἀθηνᾷ 27(1915) Λεξικογρ. Ἀρχ. 4. βρωμάδα Λέσβ. κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βρῶμα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - ἄδα (Ι).

1) Βρῶμα Α 1, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἂν.: Τοῦ ψάρ' βγάξ' μυιὰ βρωμάδα Λέσβ. 2) Μετων. γυνὴ κακῆς διαγωγῆς ἢ ἀντιπαθητικῆς Λέσβ. Πβ. βρῶμα Β 2.

βρωμαῖχου Τσακων.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βρῶμα.

Κάμνω τι νὰ βρωμίσῃ: Ἐβρωμαῖτερε τὰν τζέα μὲ τὸ γιατδικόν τι (ἐβρώμισες τὸ σπῖτι μὲ τὸ γιατρικόν σου).

βρωμαλίτης ὁ, Πελοπν. (Λακων. Μάν.)

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. βρωμάλια, ὁ ἐκ τοῦ Λατιν. bruma, ἐορτὴ Ρωμαϊκῆ τελουμένη κατὰ Δεκέμβριον μῆνα. Πβ. ΝΠολίτ. Παραδ. 2, 1264 κέξ.

Ὁ μὴν Δεκέμβριος. Συνών. Δεκέμβρις.

βρωμάνθρωπος, ἰδ. βρωμο - 4 β.

βρωμαπήγανος ὁ, ἀμάρτ. βρωμαπήγανος Ρόδ.

βρωμαπήγανο τό, Ρόδ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βρῶμα (ἡ) καὶ ἀπήγανος.

Τὸ φυτὸν ρυτὴ ἢ βαρύσμος (ruta graveolens) τῆς τάξεως τῶν ρυτωδῶν (rutaceae). Συνών. ἀπήγανος 1 β.

βρωμαράνης, ἰδ. βρωμο - 4 β.

βρωμαραπόπουλλο τό, Κρήτ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βρῶμα (ἡ) καὶ ἀραπόπουλλο.

Χλευαστικῶς βρωμερὸ παιδί Ἀραβος: Ἀσμ.

Κούνα, γέρω - διάβολε | τὸ βρωμαραπόπουλλο

καὶ γύρα τὸ χειρόμυλο.

βρωμάρις ἐπίθ. ἀμάρτ. Θηλ. βρωμαρῶς Ἡπ. (Κό- νιτο.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βρῶμα (ἡ) καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - ἄρις.

Θηλ., ἡ μὴ ἔχουσα καθαριότητα εἰς τὸ νοικοκυρεῖο τῆς.

βρώμας ὁ, Κέρκ. Μακεδ. (Βλάστ.) κ. ἄ. Θηλ. βρώ- μον Μακεδ. (Βλάστ.).

Ἐκ τοῦ οὐσ. βρῶμα (ἡ).

Ἀνθρωπος ἀνήθικος, ἀχρεῖος. Συνών. βρῶμα Β 2.

βρωμάσκι, ἰδ. βρωμο - 2.

βρωμάτεκνος ἐπίθ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βρῶμα (ἡ) καὶ τοῦ ἐπίθ. ἄτεκνος.

